

04 / 100

BANDARRA

En atenció al mèrit de ser l'únic sinònim de **puta** que ha adquirit vida pròpia (vg. *Truja*), fins a desdoblarse de gènere (cosa molt apreciada actualment), predicarem amb l'exemple.

* * *

Quan Martí va haver recuperat la sang freda, va fer-se el pensament que la dama que es feia passar per Cunegudan era una **bandarra**, el capellà del Perigord un **bandarra** que no havia trigat gens a aprofitar-se de la innocència de Càn did, i l'oficial un altre **bandarra** del qual, això sí, no seria difícil desembarassar-se.

[Voltaire, *Càn did o l'optimisme*,
traducció de Jordi Llovet, Proa, 1996]

* * *

–Uiii! No digui això, si el meu pare s'assabenta que ens ha insultat de **bandarres** el mata, l'hi juro per la vida dels fills que tindrè.

Tenia la boca pastosa d'haver dormit poc, però seguia el bombardeig de preguntes.

–En primer lloc, no es diu insultar de **bandarres**, es diu insultar quan es diu que sou **bandarres**, però "insultar de" no és correcte, comença aprenent llengua si et vols ficar amb mi; en segon lloc, no us vaig tractar de **bandarres**, us vaig dir que teníeu una actitud de **bandarres**, i això és totalment diferent, ets capaç d'entendre-ho?

–I què?, tot el col·legi n'està al corrent.

–Al corrent de què?

–Que ens va insultar de **bandarres**.

Jo cridava en veu baixa i serrant les dents.

–No us vaig tractar de **bandarres**, us dic que en un moment determinat vau tenir una actitud de **bandarres**, si no entens la diferència estàs ben perduda.

–A veure, sap què és una **bandarra**?

–Sí, ho sé, per què? La pregunta no cal ni fer-la perquè no us he tractat de **bandarres**.

–Per a mi una **bandarra**, amb perdó, és una prostituta.

–Una **bandarra** no és això en absolut.

–I aleshores què és, eh?

La velocitat de les meves paraules amainava.

–Una **bandarra** és... és... és... una noia sense malícia que riu per ximpleries.

[François Bégaudeau, *La classe*,
traducció d'Ona Rius, Empúries, 2009]

